

Húzó

*Élő poromban is megátkozom magam –
hogy mit műveltem el a szívemmel s a máséval,
s közben még verset is írok, mintha mi sem történt volna,
a tollam készségesen működik, én meg eszem,
iszom, és nem folytatom, mert engem jól
neveltek, csak a szeretet maradt ki valahogy
az egészből, a hosszútűző, mindig a magam
hasznát kerestem, s még mindig azt keresném,
csak már szégyenkezni ne kellene valahogy,
bírósgok hűvös tekintetében állni, s azt mondani,
csak az igazat, ez olyan éktelenül hangzik,
egyszerűen, ahogy a jégszekrény világít.*

Közép

*Álltam fölöttem és alattam is, egyszer
már be kéne lőni azt a közepet, az
aranyból valót, szemmagasságban
élni, nem összevissza, menni mindig
annyit, amennyit muszáj belülről, ne
mindig még egy lépéssel tovább, ne
kifelé játszani, befelé még kevésbé, jó
tanácsokat tudok adni magamnak, de
talán nincs semmi más, csak hogy
az ember végigcsinálja, aztán
meglepődik, nahát, körbeért.*